

występowania podlegających wyrównaniu subsydiów i wyrządzonej nimi szkody, zgodnie z wymogami art. 15 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, jako wykorzystwała odmowę traktowania na warunkach gospodarki rynkowej w celu wyrównania subsydiów.

(¹) Dz.U. 2009 L 29, s. 1.

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1).

(³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1997 L 288, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2009 r. — Complejo Agrícola, SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-174/09)

(2009/C 153/91)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Complejo Agrícola, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: A. Menéndez Menéndez, G. Yanguas Montero, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi
- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1, w związku z załącznikiem 1, decyzji Komisji Europejskiej 2009/95/WE z dnia 12 grudnia 2008 r. (¹) w zakresie uznania za teren mający znaczenia dla Wspólnoty obszaru „Acebuchales de la Campiña Sur de Cádiz” kod ES 6120015 (zwanego dalej „TZW” Acebuchales) i przywrócenia pełnego korzystania z prawa własności Complejo Agrícola na części jego działki, która nie posiada walorów środowiskowych dla uznania jej za teren mający znaczenie dla Wspólnoty („TZW”).
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja przyjmuje drugi zaktualizowany wykaz TZW dla śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego zgodnie z postanowieniami art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (²) Pośród uznanych TZW, utrzymanych w zaskarżonej decyzji znajduje się TZW Acebuchales, o powierzchni 26 475,31 ha i następujących współrzędnych geograficznych: długość: 5° 57' 4", szerokość: 36° 24' 2".

Na podstawie zaskarżonej decyzji powierzchnia 1 759 ha działki, której właścicielem jest skarżąca (zwana dalej „działką”) została włączona do TZW Acebuchales. Od czasu ustanowienia TZW Acebuchales, do tego obszaru automatycznie znajduje zastosowanie system ochrony prawnej przewidziany w art. 6 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy 92/43. Ów system prawny ogranicza

możliwość używania i korzystania z części działki włączonej do TZW Acebuchales.

Na poparcie swoich żądań strona skarżąca przedstawia następujące zarzuty:

- Komisja posunęła się zbyt daleko przy ustalaniu obwodu TZW Acebuchales, co wpływa na działkę w wyniku błędnego zastosowania kryteriów ustanowionych w załącznikach I, II i III dyrektywy 92/43.

Tak jak wykazano w Rapocie dotyczącym środowiska naturalnego sporządzonym przez przedsiębiorstwo konsultingowe z zakresu środowiska naturalnego Istmo '94, na 1 759 ha objętej TZW działki Acebuchales 877 ha nie spełnia warunków środowiskowych wymaganych przez dyrektywę 92/43 aby można było je włączyć do TZW. Błędne zastosowanie kryteriów z załącznika III do dyrektywy 92/43 przez Komisję spowodowało, że uznano za obszar TZW duży zakres obszarów będących własnością skarżącej, nie posiadających walorów środowiskowych, co ponadto oznacza naruszenie zasad proporcjonalności oraz zasad zgodności z prawem kształtujących prawo wspólnotowe.

- Miało miejsce nieuzasadnione i nieproporcjonalne ograniczenie uprawnień do używania i korzystania wynikających z prawa własności skarżącej do obszarów działki objętych TZW Acebuchales, które nie posiadały walorów środowiskowych.
- Skarżąca nie miała możliwości uczestniczenia w procedurze uznawania za TZW Acebuchales, ani też możliwości dowiedzenia się o jej istnieniu przed opublikowaniem zaskarżonej decyzji, co oznacza naruszenie zasad wysłuchania zainteresowanego oraz pewności co do prawa.

(¹) Decyzja Komisji z dnia 12 grudnia 2008 r. przyjmująca na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG drugi zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny [notyfikowana jako dokument nr C(2008) 8049] (Dz.U. L 43, s. 393).

(²) Dz.U. L 59, s. 63.

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2009 r. — Government of Gibraltar przeciwko Komisji

(Sprawa T-176/09)

(2009/C 153/92)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Government of Gibraltar (przedstawiciele: D. Vaughan, QC, i M. Llamas, barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji 2009/95/WE w zakresie, w jakim rozszerzono w niej teren określony jako ES6120032 o brytyjskie wody terytorialne Gibraltaru (zarówno w obrębie, jak i poza terenem UKGIB0002) oraz o obszar pełnego morza;

— obciążenie Komisji kosztami obsługi prawnej, a także innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z tym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2009/95/WE z dnia 12 grudnia 2008 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG drugi zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny [notyfikowanej jako dokument nr C(2008) 8049] ⁽¹⁾ w części, w jakiej wskazano w niej, że teren określony jako ES6120032 „Estrecho oriental” obejmuje wody terytorialne Gibraltaru (zarówno w obrębie, jak i poza terenem UKGIB0002) oraz obszar pełnego morza.

W uzasadnieniu swych żądań strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze strona skarżąca podnosi, że zaskarżoną decyzję wydano z naruszeniem traktatu WE, ponieważ:

— Komisja w oczywisty sposób naruszyła prawo przez to, że wbrew art. 299 WE uznała, że obszar jednego z państw członkowskich — brytyjskie wody terytorialne Gibraltaru — stanowi część innego państwa członkowskiego, a mianowicie Hiszpanii;

— decyzję tę wydano z naruszeniem art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG ⁽²⁾ oraz w oczywisty sposób naruszono systematykę tej dyrektywy, poprzez nadanie statusu „terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty” znacznej części terenu ES6120032, który będąc częścią terytorium innego państwa członkowskiego nie stanowi terytorium hiszpańskiego, a także — z wyraźnym naruszeniem art. 2 tej dyrektywy — części morza pełnego, która nie wchodzi w skład europejskiego terytorium państw członkowskich i względem której Hiszpanii nie przysługują ani nie mogą przysługiwać żadne kompetencje czy suwerenne prawa;

— narusza ona prawo poprzez nadanie statusu „terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty” oraz przypisanie zobowiązań wynikających z dyrektywy 92/43/EWG podlegającym jurysdykcji Hiszpanii częściom terenu ES6120032 pokrywającym się z podlegającym jurysdykcji Zjednoczonego Królestwa terenem UKGIB0002, co prowadzi do zastosowania na obszarze tego samego terenu dwóch odrębnych i różniących się od siebie systemów prawnych, karnych, administracyjnych i kontrolnych;

— wydano ją z naruszeniem art. 300 ust. 7 WE oraz postanowień części XII Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. (UNCLOS), Konwencji o ochronie Morza Śródziemnego podpisanej w Barcelonie w 1976 r. oraz protokołu z 1995 r. do tejże konwencji, gdyż zażądano od Hiszpanii wypełnienia w stosunku do części brytyjskich wód terytorialnych Gibraltaru uwzględnionych w ramach terenu ES6120032 tych samych zobowiązań w zakresie ochrony środowiska, które na tym samym obszarze winny zostać wypełnione przez Zjednoczone Królestwo i Gibraltar;

Po drugie strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja obarczona jest oczywistymi błędami w zakresie ustaleń faktycznych, które doprowadziły Komisję do zastosowania prawa w niewła-

ściwy sposób i popełnienia naruszeń traktatu WE, bowiem decyzję tę wydano na podstawie nieprawdziwych i wprowadzających w błąd informacji.

Po trzecie skarżąca utrzymuje, że zaskarżoną decyzję wydano z naruszeniem zasady pewności prawa, bowiem wywołanym automatycznie skutkiem „wzajemnego pokrywania się” oznaczeń terenów jest zastosowanie dwóch systemów prawnych (uregulowań Gibraltaru i Hiszpanii wprowadzających w życie dyrektywę 92/43/EWG) na tym samym obszarze i w tym samym celu.

Tytułem zarzutu ewentualnego strona skarżąca podnosi, że zaskarżoną decyzję wydano z naruszeniem zasad zwyczajowego prawa międzynarodowego zapisanych w art. 2, art. 3, art. 89 i art. 137 ust. 1 konwencji UNICLOS. Tytułem kolejnego zarzutu ewentualnego strona skarżąca podnosi, że w zakresie, w jakim decyzja ta wskazuje, że teren ES6120032 obejmuje brytyjskie wody terytorialne Gibraltaru, narusza ona zasadę zwyczajowego prawa międzynarodowego mówiącą, że obszar morza terytorialnego obejmuje co najmniej trzy mile morskie.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 43, s. 393.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2009 r. — Spa Monopole przeciwko OHIM — Club de Golf Peralada (WINE SPA)

(Sprawa T-183/09)

(2009/C 153/93)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV (Spa, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. De Brouwer, E. Cornu i O. Klimis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Club de Golf Peralada, SA (Barcelona, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 2 marca 2009 r. w sprawach połączonych R 1231/2005-4 i R 1250/2005-4; oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Club de Golf Peralada, SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „WINE SPA” dla towarów i usług z klas 3, 5, 16, 24, 25 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca